

Bông hồng đỏ, bông hồng trắng

ISSN: 2734-9195 16:17 09/09/2025

Vu Lan không dừng lại ở một nghi lễ, mà là pháp tu chuyển hóa, giúp ta sống với tâm biết ơn trong từng hơi thở, từng bước chân.

Tác giả: **Trà Bình**

Tháng Bảy, mùa lễ **Vu Lan** - ngày của những bông hồng được trịnh trọng cài lên ngực áo mỗi người con, người cháu, ngày để mỗi người hướng về nguồn cội, để lòng thổn thức trong hai chữ “hiếu ân”.

Những ngày báo hiếu tháng ngâu này, bỗng chốc lại có cơn mưa rả rích giăng kín một mảnh trời. Những hạt mưa rơi xuống mái hiên như gõ nhịp vào miền ký ức. Con ngồi lặng bên song cửa, bất chợt thấy lòng mình cồn cào một nỗi nhớ không thể gọi tên. Cha mẹ đã đi về nơi xa lắm, để lại khoảng trống mênh mông trong con. Con muốn khóc òa lên và gọi thật to như một đứa trẻ: “Cha mẹ ơi!”, con nhớ cha mẹ.

Nhớ khi xưa, mỗi mùa Vu Lan về, con thường cùng mẹ đi chùa lễ Phật. Con nhớ đôi bàn tay gầy guộc của mẹ khép lại thành búp sen thành kính. Mẹ luôn dạy bảo con: “Đi chùa là để nhớ ơn tổ tiên, ông bà cha mẹ... để tri ân nguồn cội”. Khi ấy, con còn quá nhỏ để hiểu hết ý nghĩa, chỉ biết theo mẹ, nhìn ngắm dòng người chấp tay niệm Phật.

Con nhớ dáng cha trong những chiều mưa, khi cha tất tả trở về sau một ngày làm ruộng đồng, tấm áo sồn vai ướt sũng nhưng cha vẫn cố nở nụ cười: “Cha không sao đâu, con đừng lo nhé!”. Bàn tay thô ráp của cha vỗ nhẹ nhẹ lên vai con mỗi khi con mệt mỏi, như truyền sang con một niềm tin vững chãi. Con nhớ dáng mẹ lom khom bên bếp lửa, gương mặt sạm màu thời gian. Mẹ luôn là người cuối cùng đi ngủ, cũng là người đầu tiên thức dậy, mẹ lặng lẽ cùng cha gánh vác gia đình. Những ký ức ấy, mỗi mùa Vu Lan về, lại ùa đến như làn sóng làm cho con nghẹn ngào.

Giờ thì con mới thấm: Vu Lan không chỉ là ngày dành cho những ai còn cha mẹ để báo hiếu, mà còn là ngày cho những đứa con mồ côi bóng dáng song thân -

để nhớ, để tri ân, là dịp để con tạm gác nỗi lo cơm áo gạo tiền của bọn trẻ cuộc sống, dành trọn một ngày trong tháng để thể hiện niềm nhớ thương dành cho cha mẹ vào mùa báo ân.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm).

Người ta thường nói: có cha mẹ, ta còn nơi để trở về; mất cha mẹ, ta thành kẻ mồ côi giữa đời. Con chưa từng nghĩ ngày ấy sẽ đến, cho đến khi nhìn cha mẹ rời xa. Từ đó, con mới hiểu hết ý nghĩa câu hát: *“Ai còn mẹ xin đừng làm mẹ khóc...”*. Vu Lan, với những bông hồng đỏ - bông hồng trắng cài lên áo, bỗng trở thành niềm ký ức của mỗi người. Người may mắn được cài bông hồng đỏ, nghĩa là vẫn còn cha mẹ để thể hiện tình yêu thương, để phụng dưỡng mỗi ngày. Người mang bông hồng trắng như con, là đã mất đi điều thiêng liêng nhất cuộc đời. Cái màu trắng ấy đâu chỉ là màu của nhớ thương, mà còn là niềm trăn trở khi cha mẹ còn sống con đâu kịp báo đáp, để khi con hiểu chuyện thì cha mẹ đã không còn nữa rồi.

Trong ánh trăng rằm ngày Vu Lan, con chợt nhớ đến lời dạy trong Kinh Tăng Chi Bộ:

“Này các Tỳ-kheo, có hai hạng người, này các Tỳ-kheo, Ta nói không thể trả ơn được. Thế nào là hai? Mẹ và cha.

Nếu một bên vai cõng mẹ, một bên vai cõng cha, làm vậy suốt trăm năm cho đến trăm tuổi, cũng chưa làm đủ hay trả ơn đủ mẹ và cha.

Nếu lại, này các Tỳ-kheo, thiết lập cha mẹ vào trong Chánh tín, thiết lập cha mẹ vào trong Giới hạnh, thiết lập cha mẹ vào trong Bố thí, thiết lập cha mẹ vào trong Trí tuệ, như vậy là làm đủ và trả ơn đủ mẹ và cha.”

Con nhận ra rằng sự hiện hữu của cha mẹ – dù còn hay mất – đều là bài pháp sống động để con quán chiếu về vô thường, về hiếu đạo.

Trong mất mát, con học được cách trân trọng từng khoảnh khắc; trong nỗi nhớ thương, con biết nuôi dưỡng lòng từ và hạnh hiếu để dâng cúng, hồi hướng lên cha mẹ bằng chính đời sống thiện lành hôm nay.

Bởi Vu Lan không dừng lại ở một nghi lễ, mà là pháp tu chuyển hóa, giúp ta sống với tâm biết ơn trong từng hơi thở, từng bước chân.

Vu Lan, vì thế, là mùa trở về: trở về với cội nguồn tâm linh, trở về với tình nghĩa song thân, và cũng trở về với chính mình. Trở về để thấy rằng trong mỗi hành động nhỏ – một nén hương dâng, một lời cầu nguyện, một việc thiện lành – đều có thể trở thành hành động thiết thực nhất báo đáp lên cha mẹ. Và chính khi sống trọn vẹn như vậy, con mới thật sự báo hiếu, để nỗi nhớ thương không chỉ là nước mắt, mà là năng lượng từ bi lan tỏa, làm đẹp cho đời.

Tác giả: **Trà Bình**